

I.

NETVOR HINDÚKUŠE

01. Pod horskými štíty

Šance, že vězení někoho napraví, je asi tak velká, jako chtít porazit v pokeru falešného hráče s cinknutými kartami. V kriminále přijdete o poslední kousek důstojnosti, basa vás zlomí, nebo zabije. Ještě je tady ale jedna možnost, sáhnete si na vlastní dno, vrátíte se k základním instinktům svých předků, k pudu sebezáchovy a pak přežijete. Možná.

Phil Raymond Marlowe tohle věděl, znal to pravidlo přežití, kterému se říká zákon silnějšího. Bohužel nedisponoval takovými fyzickými proporcemi jako jiní trestanci, pouze doufal, že zúročí bojové zkušenosti z frontové linie, obratnost a hlavně inteligenci, aby překonal nástrahy vězení živý.

Seděl venku na rohoži, kterou si vytáhl z přecpaného baráku, a užíval si čerstvý vzduch a podvečerní sluneční svit. Za cigaretu by upsal ďáblu duši, ale poslední tabák

vytřepal z kapes saka a vykouřil ho v novinovém útržku před třemi dny.

Zadržovací policejní cela v Kábulu, z které ho převezli minulý týden, byla luxusním hotelem v porovnání s touhle věznicí za městem. Kriminál byl postaven z pár hliněných baráků na kamenité ploše, před dřevěnou palisádou s věžemi pro strážě rozvíral hladovou tlamu hluboký příkop. Nemusel si představovat, jak dopadli odsouzenci, kteří se pokusili realizovat myšlenku na útěk, vybělené kosti na dně hovořily za vše.

Z úvah ho vytrhl stín, velký stín muže, který se postavil mezi něj a slunce. Mohutný chlap s býčí šíjí i pohledem, široká ramena si pravděpodobně zase půjčil od horské gorily. Podle délky zanedbaného vousu sbíral bohaté zkušenosti v místním vězení už nějaký ten pátek. Zeb, nekorunovaný vládce kábulského lágru, kterému bylo radno se vyhnout širokým obloukem.

„Máš hezký boty,“ pronesl klidně Zeb.

Marlowe hodil pohledem k botám, na míru šitým z buvolí kůže s pevnou, ale pohodlnou podrážkou. Jestli si detektiv na něčem zakládal, tak to byly praktické a pohodlné boty, které musel nosit na nohou při celodenním sledování, běhání nebo střetu s případným protivníkem. Bot se rozhodně nehodlal vzdát lacino. Nenápadně hmatem zkontroloval přítomnost jednoduchého obušku vyrobeného z několika kamenů nacpaných do ponožky, ukrytého v rukávu saka.

„Děkuji,“ řekl Marlowe suše. „Je to kvalitní ševcovská práce z New Orleans. Jestli máš zájem, můžu ti doporučit skvělou obuvnickou dílnu.“

„Nechci jiný, líbí se mi tyhle,“ uchechtl se vousáč a ukázal na detektivovy nohy.

Phil Raymond Marlowe pokrčil kolena, hodil okem na Zebova chodidla, za jejichž velikost by se nemusel stydět ani vzrostlý grizzly.

„Dělej, sundej je,“ poručil Zeb.

„Budou ti malé,“ oponoval detektiv. „Je to vidět na první pohled, že ti nepadnou. Máš moc velké nohy.“

„To je mi u prdele,“ zvýšil trestanec hlas. „Zouvej se, vyměním si je za kus žvance.“

Marlowe si všiml, že už získali pozornost spoluvězňů i strážných na ochozech věží. Bohužel to vypadalo, že dozorcí nehodlají do sporu zasáhnout, pravděpodobně podle gest nyní uzavírali sázky, kdo odejde z konfliktu jako vítěz. Svůj kurz proti Zebovi neviděl zrovna růžově, dnes byl jistě za outsidera.

„Tak dělej! Mám ti sakra pomoci?“ dal si vousáč ruce v bok.

„Dobře, hned ti je dám,“ řekl Marlowe, aby uchlácholil Zeba. Věděl, že bude mít naději vyhrát nad nelítostným obrem jen tehdy, když zaútočí rychle a nečekaně.

Phil pokrčil ještě víc nohy, předstíral, že si chce rozvázat tkaničky, místo toho se ale vymrštil do stoje, spustil improvizovaný obušek z rukávu, máchl pravačkou a zasáhl vousáče do hlavy.

Zeb zachroptěl a zavrával.

Marlowe mu nechtěl dát žádnou šanci, aby se vzpamatoval, bota z buvolí kůže vyletěla vstříc Zebovu rozkroku a v plné síle zasáhla varlata.

Vousáč šel do předklonu, vrazil si ruce do třísel a zavyl.

Phil chytil levačkou obrovy vousy, přitáhl mu bradu ještě níž a zároveň vymrštil pravé koleno, aby ho zabořil doprostřed Zebova obličeje. Byla to přesná prudká rána, která zabořila i detektiva.

Zeb šel k zemi, zkroutil se do klubíčka a sténal.

Marlowe věděl, že by měl vousáče dorazit. Jestli Zeb přežije, má do konce svého pobytu ve věznici nebezpečného nepřítele, který se bude chtít pomstít a může ho v budoucnu zákeřně ve spánku zardousit. Nedokázal ho zabít, svíjející se chlap na zemi mu připomněl kamarády, které ztratil ve válce při plynovém útoku.

„Tady máš mou botu,“ vykřikl Phil, dupl Zebovi na loketní kloub pravé ruky, slyšel charakteristické křupnutí lámaných kostí.

„Ještě někdo něco chce?“ vykřikl Marlowe na trestance a demonstrativně mávl provizorním obuškem.

Mezi vězni to uznale zahučelo, začali se rozcházet a živě debatovat o proběhlém střetnutí. Strážé na věžích se dohadovaly, kdo shrábne vsazené peníze. Na Phila si dnes nikdo nevsadil.

Detektiv zvedl rohož a položil ji o kus dál od sténajícího vousáče, v klidu se natáhl, aby si vychutnal poslední sluneční paprsky.

Odehranou rvačkou si Phil právě získal na pár týdnů klidný spánek. Zeb si ho s nefunkční pravačkou netroufne znovu napadnout a u ostatních trestanců dosáhl velkého respektu. Ve vězení jste buď ovce, nebo vlk, Marlowe zrovna vycenil zuby a stal se vlkem.

* * *

Depeše ze zastupitelstev z celého světa i přepisy šifrovaných raportů britských agentů ležely v kupě na stole před plukovníkem Ianem Flemingem, šéfem tajné služby Jeho Veličenstva Jiřího VI.

Důkladně pročítal každou zprávu, vyhodnocoval v hlavě její význam, než ji odložil na jednu z hromádek na pracovní desce.

Zaujalo ho hlášení z kábulské expozitury, pečlivě ho prostudoval, otevřel sejf a vyndal šanon označený *Top Secret: Gotteskämpfer*. Do pořadače založil depeši z Kábulu, opustil kancelář, vystoupal po schodech o jedno patro a přešel celou chodbu ke dveřím, za kterými sídlil jeho šéf, kontradmirál John Godfrey.

Kontradmirál ho přijal bez čekání, sotva se Fleming posadil do koženého křesla, přešli k věci.

„Máte něco nového, plukovníku?“

„Dnes jsem dostal do rukou depeši z Kábulu, pane,“ pronesl Fleming. „Vypadá to, že zničením tajných laboratoří ve francouzském klášteře to neskončilo. Pokusy nacistických pohlavárů o vytvoření německého super-vojáka, známé jako projekt Gotteskämpfer, pokračují.“

„Jistěže to neskončilo,“ pronesl kontradmirál. „Téhle myšlenky se nevzdají, obzvláště když už získali první příznivé výsledky. Měli jsme štěstí. Po požáru se dochovalo pár dokumentů, ze kterých je zřejmé, o co Němcům šlo. Proto jsem vás osobně pověřil, abyste pátral, kdy se znovu o něco podobného pokusí. Tak mi řekněte, co jste zjistil?“

„V Kábulu se objevili John Francis Smith a Phil Raymond Marlowe,“ odpověděl Fleming. „Ti Američané, kteří se připletli do potyčky ve francouzském klášteře.“

Godfrey otevřel krabičku ze slonoviny s doutníky a nabídl podřízenému, Fleming gestem odmítl a vytáhl vlastní cigarety se směsí tureckého a balkánského tabáku, který mu speciálně míchala londýnská firma Morlands.

„Smith a Marlowe se ukázali ve společnosti ruského spisovatele Maxima Peškova a jedné ruské emigrantky jménem Anna Digun Ermstan.“

„Myslíte, že to jsou sověští agenti?“

„Peškov je znám svým odmítavým postojem k sovětskému režimu a na Annu Ermstan je vystavený v Rusku zatykač. Je podezřelá z vraždy dvou mužů. Jeden z nich byl významný sovětský komisař.“

„Může to být pouze krytí,“ namítl kontradmirál, konečně se mu podařilo zapálit si velký doutník.

„Beru v úvahu všechny možnosti, pane. Nevěřit nikomu je moje práce. Prověřil jsem i ty Američany. Marlowe je nedůležitá postava, soukromý detektiv někde od západního pobřeží Států. Pravděpodobně pracuje přímo pro Johna Smitha. Smith už je zajímavější osoba, kontroverzní byznysmen. Během několika měsíců vybudoval společně s jistým Alastaiem Durandem jednu z největších obchodních společností v Louisianě. Mimo viditelné aktivity se podnik patrně zabývá pašováním kontrabandu do Unie, Mexika i Kanady. Před jeho příchodem do New Orleans jsme o něm nenašli žádné záznamy.“

„Třeba jste jen špatně hledali,“ kontradmirál vyfoukl hutný kouř.

Fleming přikývl, šéf má vždycky pravdu.

„Není agentem Konfederace?“ zeptal se John Godfrey. „Nikdy jsme neměli dopustit nezávislost amerických kolonií.“

„Konfederace i Americká Unie teď mají svých starostí dost, zejména v indiánských teritoriích. Jejich zpravodajská služba je na triviální úrovni. Nemají ani zdání, co se děje v Evropě. John Smith bude nanejvýš prohnáný obchodník, který zavěťřil dobrý kšeft. Kdyby se mu dostala do rukou surovina, z které lze produkovat supervojáky, tak ji prodá nejvyšší nabídce.“

„Dobrá,“ mávl rukou kontradmirál. „Co dál, co se stalo v Kábulu?“

„Podle hlášení plukovníka Creightona Smithův tým pronásledovalo německé komando sturmbannführera Krauseho.“

„Walter Krause?“ podivil se Godfrey. „Ten spadá přímo pod Himmlera. Tohle bude něco velkého.“

„Mám informace, že se Smith před Kábulem krátce ukázal i v Německu. Má něco, co nacisti chtějí a tvrdě po tom jdou. Krátce potom Himmler vypustil nenápadně informaci, že extremističtí anarchisté odcizili schránku s prudce nakažlivými bakteriemi.“

„Umím si to spojit dohromady, plukovníku,“ pokýval hlavou kontradmirál. „Za projektem Gotteskämpfer stál Himmler a jeho muži jsou teď v Kábulu. Smith jim nesebral žádný bakteriologický materiál, ale látku na výrobu supervojáka.“

„Máme na místě jednotku naší rozvědky pod velením plukovníka Creightona. Mám jim dát příslušné rozkazy?“

„Vyloučeno,“ reagoval rázně kontradmirál. „Tuhle záležitost nelze svěřit telegrafní síti. Situaci prověříte vy osobně.“

„Provedu, pane.“

„Dám vám k dispozici jednu ze vzducholodí britského námořnictva a leťte do Kábulu. Okamžitě.“

Plukovník Ian Fleming vstal z křesla, zasalutoval a opustil kancelář kontradmirála Godfreye.

* * *

Nebetyčné štíty hor chladně shlížely na Johna Kováře a Annu postupující pomalu kupředu po obstojně schůdné stezce. Proplétali se stržemi, obcházelí skalní masivy a mohutné kameny spadlé ze srázů. Zastavili v údolí, kterým protékal úzký potok, na jehož břehu rostla ojedinělá křoviska.

JFK napojil a nakrmil ryzáka, jediného koně, který jim zbyl. Byl na něho opatrný, nesl na svém hřbetě zásoby, které mohly rozhodnout o přežití v divočině.

Opřel se zády o kamenný kvádr, odpočíval, nohy měl odřené od ostrých kamenů. Pozoroval Annu, doplňující prázdné čutory. Od boje s monstrem Müllerem spolu téměř nepromluvili ani slovo. Měl pocit, že kněžna snáší úskalí cesty relativně dobře, na to, že musí pokračovat pěšky.

„Jak daleko to může být do Kábulu?“ vyslovila Anna svou myšlenku nahlas.

„Několik dní cesty. Se dvěma koňmi,“ odpověděl John a podivil se, že to řekl tak klidně. „S jedním koněm o něco déle.“

„Brzy musíme narazit na nějaké lidi. Žijí všude, v poušti, na pláních, v horách i na mrazivé Sibiři,“ pokusila se kněžna o úsměv, až ji zabořely popraskané rty.

„Někoho potkáme. Dostaneme se do nějaké osady. Odpočineme si, najíme a půjčíme si, nebo koupíme druhého koně.“

„Někoho potkáme určitě. Jen ať to jsou dobří lidé, ne lapkové a banditi,“ poznamenala Anna

Kovář souhlasně pokýval hlavou. Stále vstřebával nedávné události. Ve svatyni Olmo lungring nahlédl do jiného světa. Světa plného astrálních bytostí, démonů. Při boji s Müllerem mu bohyně Sipai Gjalmo seslala svou moc. Sílu, mrštnost, válečný vztek. Byl v té chvíli sám sebou, nebo ho zcela ovládla bohyně? Chápal, že takhle nějak získal sílu Müller a možná už i další nacisti. Stačí mít obrovskou víru v sebe, věc, za kterou bojujete, a bytost tam na druhé straně...

„Trápí vás něco?“ zeptala se Anna.

JFK mávl rukou.

„Dokázal jste, že lze uskutečnit spojení s bohem přes artefakt.“

„S bohem? Já nahlédl za oponu, na druhou stranu. Temnou stranu. Vyčkávají tam démoni, ďáblové.“

„Udělal jste dobře, že jste kapalu zničil,“ snažila se ho uklidnit kněžna. „Už z ní nikdo nenaváže spojení s těmi bytostmi.“

„Co když existuje víc takových artefaktů?“ vyslovil John obavu. „Sama jste viděla to množství kapal na Wewelsburgu. Himmler a jeho lidi si položí stejnou otázku a budou hledat a experimentovat.“

Anna mlčela, sama hledala odpovědi.

„Půjdeme raději dál, musíme do setmění najít vhodné místo na přenocování,“ rozhodl JFK. „Na diskuze bude čas, až budeme v bezpečí.“

Anna se bez dalších slov zvedla a následovala Johna s ryzákem, mířili do horského průsmyku. Vypadal, jako by kompaktní skalní masiv nesmírná síla roztrhla v půli. JFK se podíval nahoru, stěna byla holá a prudká, měl pocit, že se oba okraje strže pod nebem dotýkají.

* * *

Po celodenní dřině byl Marlowe unavený k smrti. Práce trestanců byla těžká a tvrdá, tesali do kamenů škvíry a otvory, do kterých vráželi dřevěné klíny. Další skupina vězňů řadu klínů zalévala vodou, aby dřevo nabobtnalo a trhlo ze skály celé kamenné bloky. Po oddělení od skály balvany opracovávaly další čtyři odsouzcenci.

Pokud Phil zvažoval útěk, viděl jako jediné řešení únik právě z kamenolomu, dostat se ven z areálu lágru bylo podle něho nereálné. Musel myslet na možnost útěku, s každým dalším dnem ztrácel naději, že se objeví JFK a pomůže mu z vězení.

Vousatého Zeda od souboje ve věznici nezahlédl, možná byl umístěn do nějakého vězeňského lazaretu, nebo ho dorazili spoluvězni, kterým v minulosti ublížil. Nemohl vyloučit ani likvidaci strážnými, když se stal práce neschopným.

Aniž by to Marlowe chtěl, pár dní po potyčce se kolem něho vytvořila skupinka trestanců, kteří v noci spali kolem něj, chránili ho, pomáhali mu v kamenolomu

a dokonce mu dávali část svého přidělu stravy. On svým respektem chránil je a oni mu to opláceli. Přišlo mu to zábavné, získal vlastní gang. Jinak mu ovšem do smíchu moc nebylo.

Všechno se v Kábulu seběhlo nějak rychle. Při noční potyčce omylem praštil policejního úředníka. Šoupli ho za katr do zadržovací cely a po sdělení obvinění, že napadl úřední osobu, mu byl přidělen právník. Právník si říkal, ale byl to spíše tlumočník mezi Marlowem a soudcem.

Ve frašce, která si říkala soudní proces, byl během půl hodiny odsouzen k deseti letům nucených prací. Advokát mu pyšně řekl, že má štěstí, za takové provinění se běžně uděluje doživotí, nebo trest smrti. V podmínkách kábulské věznice to bylo ale jedno, deset let, nebo doživotí. Nevěřil tomu, že by tu dokázal přežít déle než tři roky. Může se smrtelně zranit v kamenolomu, onemocní, nebo se jednou najde nějaký další Zeb, který ho překvapí a utluče.

Po návratu z kamenolomu do lágru si vytáhl rohož na své oblíbené místo, byl hodně unavený, ale nechtěl usnout. Poslední dobou se mu vracely staré noční můry, viděl ve snech padlé druhy z francouzské fronty, jejich tváře pokřivené hrůzou při umírání po útoku plynem. Pomohlo by mu pár doušků alkoholu, nebo alespoň cigareta.

Rachot rumpálu upozornil Marlowa i všechny ostatní trestance, že strážníci spustili na provazech dřevěný přechod přes příkop. V tuhle dobu to bylo nezvyklé, most se spouštěl pouze při odchodu a návratu ze zaměstnání, nebo při umístění nových vězňů do tábora. Hlavní dozorce Hamid

s dalšími čtyřmi dozorci vešli do lágru a nevedli žádného nováčka v poutech. Hamid se rozhlédl a s doprovodem zamířil přímo k Philovi. Vězni se klidili z jejich dosahu, nikdo nechtěl přijít do rány tvrdým obuškům.

„Půjdeš s námi,“ houkl hlavní dozorce anglicky na Marlowa.

„Moment, kouknu se do diáře, kdy mám volno,“ zastípkoval detektiv.

Jeden z dozorců vykročil a rozmáchl se obuškem.

Hamid ho zarazil gestem ruky.

„Chápu,“ řekl rychle Marlowe, nechtěl schytat ránu. „Myslím, že se mi to hodí právě teď.“

Spoutali mu ruce před tělem smyčkou z konopného provazu a vedli ho k padacímu mostu.

Marlowe v sobě rozfoukal jiskřičku naděje, že se z hor vrátil John a přišel na způsob, jak ho vytáhnout z vězení.

Po padacím mostu opustili lágr rovnou do správní budovy postavené z kamene a dřeva. Odvedli ho do místnosti se dvěma židlemi, na jednu z nich ho nechali sednout. Zůstal o samotě, prohlížel si strohé, na bílo omítnuté stěny.

Nezaslechl kroky, že by někdo přicházel, pouze lehce vrzly dveře a vstoupil plukovník Fleming. Zastavil se u neobsazené židle, mlčky si zapálil cigaretu.

„Poslal vás John? John Smith?“ promluvil jako první Marlowe a pokusil se nasát cigaretový dým, šířící se místností.

„Ne, neposlal,“ řekl Fleming stroze. „Naopak já hledám vašeho šéfa. Řeknete mi, kde najdu Johna Smitha? Je též ubytovaný v takovém nóbl hotelu jako vy?“

„Kdepak, John si nepotrpí na luxus, určitě přebývá ve skromnějších podmínkách.“

„Vypadá to, že vás nechal ve štychu,“ povzdechl si plukovník. „Možná bych pro vás mohl něco udělat já. Pokud mi řeknete, co jste tu měli za úkol.“

Marlowe se ušklíbl. „Nejsem hlupák, Flemingu, abych vám všechno dal hned na stříbrném podnose. Popovídáme si, ale nejdřív mě vytáhněte z téhle díry.“

Šéf britské tajné služby se zamyslel. „Pokusím se to zařídit, nebude to hned. Jestli mi potom všechno nevyklopíte, tak vám tahle basa bude připadat jako ráj.“

„Určitě mě najdete na stejném místě, zatím se nechystám změnit místo pobytu,“ podotkl ironicky Marlowe. Zpátky do lágru se bude vracet nerad, ale vidina brzké svobody mu vlila do žil novou sílu.

Už za tři dny seděl Marlowe v zapadlé kanceláři britského zastupitelstva v Kábulu. Stůl s loupajícím se lakem a lampou, namířenou směrem k rozvrzané židli pro vyslýchaného. Tohle už párkrát zažil na policejních stanicích západního pobřeží ve Státech, když strkal nos do záležitostí, které nebyly poldům po chuti. Chyběl tu pouze nějaký ranař s vyhrnutými rukávy košile, připravený dát tu správnou ránu do zubů.

„Teď chci slyšet pravdu, Marlowe,“ stál nad ním Fleming.

Marlowe si spontánně olízl dolní ret, poté co ucítil kouř z Flemingovy právě zapálené cigarety. Za jeden šluk by možná i vraždil.

„Cigáro by nebylo, šéfíku?“ řekl drze.

Ze stříbrné tabatěrky se na něho usmálo sedm úhledně ubalených tabákových válečků. Dychtivě po jednom z nich sáhl. Sotva mu plukovník připálil, vtáhl kouř požitkářsky do sebe. Podržel dým v plicích jako nějaký poklad, než ho pomalu vypustil ven.

Detektiv věděl, že musí dát Flemingovi přiměřené množství odpovědí, aby ho částečně uspokojil a zároveň navnadil na další spolupráci. Zabalit nějakou tu lež do pravdy, dát jen částečné odpovědi. Pouhá skutečnost, že je Fleming osobně v Kábulu dávala najevo, že Brit už nějaké informace má a něco dalšího tuší.

„Kde mám začít?“

„Co jste sebrali nacistům, že jim stálo za to, hnát se za vámi až sem?“ položil otázku Fleming.

„Tajnou zbraň, plukovníku. Nebezpečnou tajnou zbraň.“

„Pokročili s mutaborem?“

Marlowe se podíval Flemingovi do očí. „Víte toho hodně.“

Šéf tajné služby se triumfálně usmál.

Jenže toho nevíš dost a na celou pravdu nejsi připravený, pomyslel si detektiv.

„Jak jsou daleko? Přikročili k sériové produkci pro armádu?“

„O výrobě zatím nic nevíme,“ odpověděl popravdě Marlowe. „Vylepšili schopnosti produktu.“

„Jak vylepšili?“

„To právě zjišťuje John Smith. Už nejde o mutabor. Nacisti přišli na jiný, efektivnější způsob, jak vyvolat zvláštní schopnosti.“

„Jaký způsob?“ zamračil se plukovník. „A co s tím má společného Kábul?“

„To právě ověřuje John. Domnívá se, že je v horách nějaký katalyzátor. Něco, co ovlivňuje hladké spuštění té tajné zbraně.“

„Co je to sakra za zbraň?“ Flemingovi začaly povolovat nervy. „Nový chemický vzorec?“

„Na to by vám přesně odpověděl John,“ reagoval Marlowe. „Jsem pouhý zaměstnanec firmy Durand a spol. Víc toho nevím, a i kdybych věděl, jsem vázán mlčenlivostí.“

„Nehrejte si se mnou, Marlowe,“ řekl popuzeně Fleming, „nebo vás strčím zpátky do basy.“

„Abyste se dověděl víc, budete si muset promluvit s mým šéfem.“

„Kde teď je John Smith?“

„V horách. Severozápadně od Kábulu.“

„To je příliš široký pojem.“

„Na mapě bych vám mohl označit konkrétnější území, kde ho hledat. A neměli bychom ztrácet čas. Šli po něm Němci.“

„Sturmbannführer Krause a jeho lidi.“

„Jste informován víc než dobře,“ řekl uznale Marlowe. „Proto nemůžeme otálet.“

Fleming si nervózně prohrábl vlasy.

„Můžu se na něco zeptat já?“ prolomil ticho detektiv.

Plukovník přikývl, aniž by se na něho podíval.

„Jak jste mě dostal z lágru?“

„Oznámil jsem soudci, že jeho rozhodnutí napadnu u vyšší instance, protože nebyla dodržena všechna zákonná práva obviněného. Na druhou stranu jsem měl

i druhý návrh. Úhrada všech soudních náležitostí, včetně odškodnění postiženého. Vybral si druhou variantu.“

„Takže úplatek,“ konstatoval Marlowe.

Fleming pokrčil rameny. „Ať jste v Anglii, nebo Afgani-
stánu, musíte mít ostré lokty a peníze.“

* * *

Scharführer Müller nutkavě cítil, jak ho prastarý pud táhne dál údolím. Pět ulovených hlodavců, kterým vysál krev, ho nezasytilo, pro další postup regenerace tkáně potřeboval větší přísun energie. V zadní části údolí cítil potravu, dvounohá stvoření říkající si lidé mu poskytou svá srdce, krev, játra i svalovou tkáň, nasytí hladovou temnou jámu hluboko zasazenou v samotném jeho nitru. Ale ještě tam bylo něco, co ho přitahovalo jako magnet. Torzo kapaly, fragment, který zbyl z lebky, ho zval k sobě. Musel artefakt vytrhnout z rukou bezvěrců a přinést čerstvé oběti. Musel to volání vyslyšet.

Plížil se mezi balvany, věděl, že by měl počkat do soumraku, skrýt se pod rouškou tmy, ale nemohl si pomoci.

Jeden z jezdců plukovníka Creightona se opozdil, v zátylku ucítil zvláštní pocit, jako by ho někdo pozoroval. Pomalu se otočil v sedle, zahlédl rozmazaně pohyb. Poslední věc ve svém životě.

Müller v sobě vybičoval instinkt dravce a pohyboval se nadlidsky rychle. Ve skoku srazil muže z koně, rozeval mu zuby hrdlo a způsobil tepenné krvácení. Scharführer přitiskl ústa ke gejíru rudé tekutiny. Nejen krev, ale i strach a utrpení umírající oběti mu vlévaly do žil nové síly.